

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/64/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4318010991
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Petr Kaňa
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4318010991.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Stanislava Libanta a JUDr. Štefana Hrvolu, v trestnej veci proti obžalovanému M. S. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, 3 písmeno c/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice z 02.05.2019, sp.zn. 4T/116/2018, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. augusta 2019, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného M. S., narodeného XX.XX.XXXX,

z a m i e t a,

pretože zistil, že nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice (ďalej „súd I. stupňa“) uznal obžalovaného M. S. za vinného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1, 3 písmeno c/ Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

hoci mu z ustanovenia § 62 a nasledujúce zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine v platnom znení vyplýva povinnosť vyživovať svoje maloleté deti a rozsudkom Okresného súdu Levice spisová značka 2P/171/2015 zo dňa 18.5.2016, právoplatným dňa 01.06.2016 bol zaviazaný prispievať na výživu maloletého C. S. výživným vo výške 50,- eur mesačne a na maloletú F. S. výživným vo výške 60,-eur vždy do 15. dňa príslušného mesiaca do rúk matky Y. N., túto povinnosť si v mieste trvalého pobytu a na miestach, kde sa zdržiaval neplní od 01.12.2017 do 02.05.2019, čím mu vznikol za uvedené obdobie na výživnom na obe deti spolu dlh vo výške 1320,-eur,

pričom bol trestným rozkazom Okresného súdu Levice spisová značka 1T 50/2017 zo dňa 7.11.2017, právoplatným dňom 29.11.2017 odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 odsek 1 Trestného zákona.

Za to súd I. stupňa obžalovanému uložil podľa § 207 odsek 3 Trestného zákona pri zistení poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona a priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona a za použitia § 38 odsek 2 Trestného zákona nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 roka so zaradením pre jeho výkon podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, podal odvolanie obžalovaný čo do výroku o treste, namietajúc následne v stručných písomných dôvodoch odvolania (č.l. 112), že „neboli akceptované jeho podnety voči matke maloletých a nebol mu umožnený ani splátkový kalendár a tiež sa odvoláva proti zaujatosti súdu.“

Na verejné zasadnutie odvolacieho súdu sa riadne a včas upovedomený obžalovaný nedostavil. V deň verejného zasadnutia, bezprostredne pred jeho začatím boli tunajšiemu súdu doručené od obžalovaného písomnosti, v ktorých oznamoval nemožnosť zúčastniť sa verejného zasadnutia z dôvodu služobnej cesty do zahraničia (bez žiadosti o odročenie verejného zasadnutia) a výstupy z aplikácie internetbanking ČSOB preukazujúce platby (v počte 5) z obdobia mesiacov jún až august 2019 adresované matke maloletých detí v súhrnnej sume 770 eur.

Pri splnení zákonných podmienok podľa § 293 odsek 5 Trestného poriadku odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného a za prítomnosti matky maloletých poškodených detí a prokurátora Krajskej prokuratúry Nitra (ďalej „prokurátor“).

Na verejnom zasadnutí matka maloletých detí, po vykonaní dokazovania okrem iného i v rozsahu oboznámenia listinných dôkazov predložených obžalovaným potvrdila, že už vyššie uvedené platby od obžalovaného v súhrnnej sume 770 eur prijala na svoj bankový účet s tým, že akékoľvek ďalšie platby obdobným ani iným spôsobom jej z titulu zaplataenia dlžného ani bežného výživného obžalovaný neuhradil.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť obžalovaným napadnutej časti rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Na podklade uvedeného odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie podľa § 2 odsek 10 Trestného poriadku, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom aj svoje úvahy pri hodnotení dôkazov vecne a logicky zahrnul do odôvodnenia napadnutého rozsudku v zmysle § 168 odsek 1 Trestného poriadku.

Súd I. stupňa dospejúc k správnym skutkovým i právnym záverom pri ustálení viny obžalovaného (keď výrok o vine ani obžalovaný odvolaním nenapadol) ukladal obžalovanému trest odňatia slobody v zákonnej trestnej sadzbe odňatia slobody 1 až 5 rokov (§ 207 odsek 3 Trestného zákona) bez jej ďalšej úpravy pri rovnosti jednej poľahčujúcej a jednej priťažujúcej okolnosti (§ 36 písmeno l/, § 37 písmeno m/ Trestného zákona).

Ukladajúc obžalovanému trest odňatia slobody na samej dolnej hranici takto zákonom stanovenej trestnej sadzby vo výmere 1 roka tak súd I. stupňa ukladal obžalovanému nepochybne trest v medziach zákonom stanovenej trestnej sadzby a v jej rámci najmiernejším možným spôsobom.

Dôvody na mimoriadne zmiernenie trestu (§ 39 Trestného zákona) ani odvolací súd nezistil, ani sám obžalovaný také neuviedol a ani z iných dokazovaním zistených skutočností nevyplnuli.

Podmienečný odklad výkonu trestu odňatia slobody Trestný zákon v § 49 odsek 2 Trestného zákona v posudzovanom prípade nepripúšťa, pretože obžalovaný sa žalovaného úmyselného prečinu dopustil v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia.

Navyše sa tak dopustil obdobného trestného činu, ako pre ktorý bol skôr odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Levice zo 07.11.2017, sp.zn. 1T/50/2017, právoplatným 29.11.2017 na podmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s určením skúšobnej doby 18 mesiacov, ktorý bol zohľadnený skutkovo i v zmysle právnej kvalifikácie súdeného prečinu, skutkovo pre zavinené neplnenie si vyživovacej povinnosti voči identickým maloletým deťom, čím vo svojej podstate napriek skoršiemu odsúdeniu pre obdobné protiprávne konanie a na jeho podklade plynutiu mu skúšobnej doby plynule pokračoval v rovnakom protiprávnom konaní, čo len zvyšuje závažnosť jeho konania a svedčí o tom, že skoršie odsúdenie na neho nepôsobilo dostatočne výchovne ani individuálne preventívne, v ktorom kontexte trest mu uložený súdom I. stupňa hodnotí odvolací súd skôr ako mierny.

Námietka obžalovaného, že mu nebol poskytnutý „splátkový kalendár“ na zaplatenie jeho dlhu na výživnom, už odhliadnuť od toho, že na tento nemá právny nárok, zdôrazňujúc pritom jeho povinnosť plniť si vyživovaciu povinnosť priebežne v pravidelných mesačných splátkach nemá opodstatnenie aj s ohľadom na to, že obžalovanému bolo v posudzovanej trestnej veci vznesené obvinenie 20.06.2018, odkedy bol opakovane poučovaný v prípravnom konaní i v konaní pred súdom o možnosti dodatočnej úhrady dlžného výživného s možnosťou dosiahnutia zastavenia trestného stíhania, resp. oslobodzujúceho verdiktu v konaní pred súdom ako dôsledku splnenia podmienok tzv. účinnej ľútosti pri úhrade celej dlžnej sumy výživného a napriek opakovaným odročeným pojednávaniam zo strany súdu I. stupňa, ktorým bola obžalovanému prejavená značná dávka zhovievavosti pre umožnenie mu dosiahnutia zániku trestnosti činu, pre ktorý bol trestne stíhaný, uvedenú možnosť nevyužil a dlh na výživnom v celom rozsahu neuhradil ani do momentu odobratia sa na záverečnú poradu odvolacieho súdu (§ 86 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona).

Na uvedenom závere nič nemení fakt, že obžalovaný vykonal pokus o aspoň čiastočnú náhradu dlžného výživného, keď bolo preukázané (výpismi z bankového účtu aj vyjadrením matky maloletých detí), že dodatočne obžalovaný matke maloletých detí uhradil sumu 770 eur.

Už s upovedomením na verejné zasadnutie odvolacieho súdu totiž obžalovaný bol v rámci opakovaného poučenia o podmienkach zániku trestnosti informovaný aj o jeho celkovej dlžnej sume na výživnom predstavujúcej ku dňu konania verejného zasadnutia 1 760 eur.

Čiastočnú úhradu predmetného dlhu (navyše nedosahujúca ani jeho polovicu) pritom nie je spôsobilá privodiť splnenie podmienok účinnej ľútosti v zmysle § 86 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a tým aj zániku trestnosti súdeného prečinu. Tieto podmienky mohol obžalovaný naplniť len zaplatením celého dlhu na výživnom.

Jedinou novou skutočnosťou vyplývajúcou z doplneného dokazovania pred odvolacím súdom (oboznámeného spisu Okresného súdu Nitra vedenom pod sp.zn. 4T/123/2015 ako aj z aktualizovaného odpisu registra trestov) bol pre obžalovaného priaznivý fakt, že medzičasom (po vyhlásení napadnutého rozsudku) došlo k zahladeniu jeho predchádzajúceho odsúdenia, na ktoré súd I. stupňa prihliadal z pohľadu priznania obžalovanému prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona.

Ani uvedená skutočnosť, hoci nepochybne je v prospech obžalovaného v zmysle nedôvodnosti mu už v čase rozhodovania odvolacieho súdu priznania uvedenej prirážajúcej okolnosti (na ktorú na verejnom zasadnutí reagoval v konečnom návrhu i prokurátor) však nespôsobuje následok nesprávnosti trestu obžalovanému uloženého napadnutým rozsudkom, pretože ani po úprave základnej trestnej sadzby odňatia slobody (1 až 5 rokov) pri vypustení tejto prirážajúcej okolnosti z výroku o treste by podľa § 38 odsek 3 Trestného zákona bolo na mieste obžalovanému ukladať trest odňatia slobody v sadzbe 1 rok až 3 roky a 8 mesiacov.

Pri uložení obžalovanému trestu odňatia slobody vo výmere 1 roka by tak korekcia výroku o treste napadnutého rozsudku v uvedenom smere nič nemenila na správnosti takto uloženého trestu z pohľadu jeho druhu, výmery a zaradenia obžalovaného pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia, ktoré zodpovedá § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona, pretože trest uložený obžalovanému súdom I. stupňa zodpovedá všetkým zásadám pre ukladanie trestov v zmysle § 34 Trestného zákona a takýto zásah do inak vecne správneho rozsudku súdu I. stupňa by pôsobil výlučne formálne.

Pokiaľ sa obžalovaný odvolal aj „proti zaujatosti súdu“, takáto bližšie neodôvodnená námietka zaujatosti bez konkretizovania sudcu, ktorý by mal byť zaujatý, ale najmä bez uvedenia konkrétnych dôvodov nezodpovedá zákonným kritériám § 31 Trestného poriadku a ide tak o námietku, o ktorej sa v zmysle § 31 odsek 6 Trestného poriadku (ako o námietke založenej na iných dôvodoch ako dôvodoch podľa § 31) nekoná.

Na podklade vyššie uvedeného odvolací súd, nezistiac dôvod na zmenu odvolaním obžalovaného napadnutého rozsudku, odvolanie obžalovaného podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.